

DE ZOMER VAN JAZZ

WWW.VITGEVERIJHOLLAND.NL

LENY VAN GROOTEL

DE ZOMER VAN JAZZ

UITGEVERIJ HOLLAND - HAARLEM

MIST

Ze waren verdwaald, Jazz en haar vader. Voor de zoveelste 5
keer kwamen ze uit op hetzelfde punt.

‘Sla rechts af,’ gebod de stem van de navigatievrouw opgewekt. ‘Sla rechts af.’

‘Hou je kop, mens,’ kreunde Jazz’ vader. ‘Ik kán hier dus niet afslaan.’ Met een nijdig gebaar legde hij zijn anders zo betrouwbare vriendin het zwijgen op.

‘Heb je haar niet geüdated?’ vroeg Jazz. Ze keek verveeld naar buiten, waar de mist met de minuut dikker werd.

‘Geüdated?’ riep haar vader. ‘Dat heb ik dus een week geleden nog gedaan!’

Jazz haalde haar schouders op. Ze keek op haar horloge. ‘We moeten naar huis hoor, pap. Ik zou om vier uur nog even met mama gaan shoppen.’

‘Alweer?’

‘Papaaa...’ Jazz slaakte een diepe zucht. ‘Ze hebben nu die gave sneakers nog.’

‘Dan koop je ze toch morgen...’ Jazz’ vader liet het raam aan zijn kant zakken en reed met zijn hoofd buiten boord, tu- rend op de weg, verder. ‘Ik moet die foto vandaag hebben. Morgen gaat dat verhaal in de krant. En trouwens... je wilde zelf mee.’

‘Wist ik dat het zo mistig zou worden. En dat jij zo chagrij- nig zou zijn?’

Jazz trok een pruillip. Ze had inderdaad zelf voorgesteld

om met haar vader mee te rijden. Ze had zich thuis toch maar zitten vervelen en met papa meerijden was cool. Hij fotografeerde voor een van de populairste kranten van Nederland, en ze had zo al stiekem heel veel BN'ers gezien en soms zelfs gesproken. Al haar vriendinnen waren stik-jaloers. Maar vandaag had ze beter thuis kunnen blijven. Van de kunstenaar die op de foto moest had ze nog nooit gehoord. Dat was echt nog een ON'er. Een Onbekende Nederlander. Niet iemand met wie ze bij haar klasgenoten kon scoren.

Ze liet haar stoel achterover zakken, zette haar beats op en koos een afspeellijst op haar smartphone. Dan maar muziek. Muziek was het enige redmiddel als je je verveelde of rot voelde.

'Hier zou het kunnen zijn...' Papa sloeg een hobbelig pad in. Aan weerskanten doemden oude loodsen of fabrieken op. De mist was hier minder, de weilanden hadden plaatsgemaakt voor eindeloze vlaktes beton met hier en daar een berg kiezels en zand. Papa pakte zijn telefoon en begon te bellen.

Jazz bekeek hem vanuit haar ooghoek. Hij was best knap voor een vader, vond ze. Hij zag er leuk uit. Daar zorgden zij en mama wel voor. Als hij zelf kleren uitzocht wist je niet wat je zag. Trok hij gewoon een zijden overhemd op een ribbroek aan. Dat kon hem allemaal niks schelen. Hoewel hij ook voor modebladen werkte, was hij wat mode betreft zelf een hopeloos geval.

Het telefoongesprek had blijkbaar resultaat gehad, want papa sloeg nu resoluut een smal pad in, tussen twee enorme verlaten pakhuizen in. Ze reden tot aan het eind van het

omheinde fabrieksterrein. Daar was een poort in de muur. Er was iets op geschilderd maar dat was nu niet goed te lezen. Papa parkeerde naast een hoge zandberg.

‘Ik wacht wel in de auto,’ zei Jazz. Het was haar veel te nat en te koud daarbuiten.

‘Oké, ik ben zo terug,’ Papa hing zijn fototas om en sjokte door de modder naar de poort. Jazz keek weer op haar horloge. Als papa opschoot kon het nog net. Maar hoe later het werd hoe minder kans dat die schoenen er nog waren, haar maat was altijd het eerst uitverkocht. Jazz zuchtte, deed haar ogen dicht en luisterde. Haar lievelingsnummer, *Angels* van Robbie Williams. Dat hield ze wel geheim, de hele klas vond hem een sentimentele glijer. Maar Jazz vond het een mooi liedje en ze vergat er die hele neon gestreepte sneakers door. Ze luisterde het nummer drie keer achter elkaar maar kwam toen toch weer terug op de wereld. Waar bleef haar vader nou? Het ging toch maar om zo’n stom portretje, daar hoefde hij toch geen - ze telde de minuten - kwartier over te doen?

Jazz tuurde naar de poort maar die bleef dicht. Ze deed haar beats af, stapte uit de auto en probeerde over de muur te kijken maar die was te hoog. Ze liep naar de poort, waar Vrijdok op stond zag ze nu, en maakte hem open. Daarachter was zo op het eerste gezicht niets te zien. Ze tuurde de mist in. ‘Papa! Kom je nog?’ riep ze. Maar ze kreeg geen antwoord. Het bleef akelig stil. Hoewel... Jazz draaide haar hoofd in de richting van een zacht geritsel, ergens vlakbij. En toen hoorde ze ook flarden muziek en gelach. Was dat papa?

Opeens voelde ze iets aan haar been en met een schreeuw sprong ze terug. Miauwww! De grote, dikke kat die vleidend langs haar broekspijp streek, schrok op haar beurt en maakte een hoge rug. Hij blies verontwaardigd en liet zijn tanden zien. Het leek of hij elk ogenblik zou aanvallen. Jazz, geen katten gewend, raakte in paniek. ‘Ga weg, rot-beest!’ riep ze en ze schopte naar hem. Toen de kat alleen maar nog harder begon te blazen en te sissen zette ze het op een lopen en rende terug naar de auto.

Ze had de deur nog niet dichtgeklapt of... tadidoei... haar smartphone ging. Het was mama.

‘Waar zitten jullie?’ klonk het.

‘Weet ik veel. Het lijkt hier wel het einde van de wereld. Het heet Vrijdok of zoiets. Ik wacht al een uur hier in de auto,’ overdreef Jazz.

‘O, nou ja...’ Mama’s stem klonk eerder opgelucht dan teleurgesteld. ‘Maak je maar niet druk. Dat shoppen kan niet doorgaan, ik heb een nieuwe opdracht enne... nou ja. Dat gaat nog even duren. Moeten we morgen maar...’

‘Nee hè? Morgen is het vast te laat. Eerst papa en nou jij weer. Met jullie is ook geen afspraak te maken!’ riep Jazz boos uit.

‘Niet zo onredelijk, Jazz,’ zei haar moeder. Ze zette haar manhaftige producerstem op. ‘Soms zit iets tegen, maar dat is geen reden om zo te keer te gaan. Wie het eerst thuis is begint met koken, ja?’

Ze wachtte Jazz’ antwoord niet af maar verbrak de verbinding.

Minuten verstreken. Jazz had nu zelfs geen zin meer in muziek. Ze overwoog om nog maar eens bij de poort te gaan

schreeuwen, maar die vieze kat wilde ze niet meer aan haar broek hebben. Dus begon ze te claxonneren, hard en lang. Toetoe... toetoe... tóetoetoetoe... toetoe! Dat geluid moest in die mist kilometers ver te horen zijn.

Ze telde tot honderd en toen nog een keer. De mist ging over in een frêle motregen en Jazz begon het nu ook echt koud te krijgen.

En toen, eindelijk. Daar was hij dan. Met zijn tas over zijn schouder kwam hij aangelopen. Jazz had op zijn minst een verontschuldiging verwacht maar nee hoor, stralend lachend kwam hij naast haar zitten.

‘Moest dat zó lang duren, met die foto?’ vroeg ze boos.

Even keek hij haar fronsend aan, maar toen schaterde hij het uit. Ja hoor, hij sloeg zich op zijn knieën van de pret.

‘Ja lach maar!’ riep ze. ‘Ik zit hier al minstens een uur. En het is hier doodeng, met wilde katten en en... ze hadden me wel kunnen kidnappen intussen!’

Papa knikte, maar hij kon zijn lachen nog steeds niet inhouden. Hij haalde zijn camera uit zijn tas. ‘Sorry, lieverd,’ zei hij eindelijk. ‘Sorry, maar... ik moet nog even terug. Die foto...’ Eindelijk haalde hij met een verontschuldigend gebaar zijn schouders op. ‘Die ben ik stomweg vergeten te maken!’

Jazz keek hem verbaasd aan. ‘Wat heb je daar dan de hele tijd gedaan!’

‘Dat kan ik zo een twee drie niet uitleggen. Maar ik ben nu echt meteen terug. Of ga je toch even mee?’

‘Ja hallo!’ Jazz rolde met haar ogen. ‘Ik zal me ook nog eens nat laten regenen.’ Ze schudde niet begrijpend haar hoofd.

‘Ik vind dit echt niet leuk meer, papá!’

‘Oké, oké. Sorry. Je hebt gelijk, ik weet het.’ Papa trok nu een serieus gezicht, maar Jazz vertrouwde die blik maar half. Volgens haar had hij nog steeds lol. Ze draaide haar gezicht weg en keek star uit het zijraam. En ze bleef zo zitten, de hele terugweg naar huis.

Later, aan tafel, kreeg ze toch te horen wat er gebeurd was. Want mama wilde natuurlijk het naadje van de kous weten (nadat ze hem eerst flink had uitgeoeterd omdat hij zijn dochter zo alleen had gelaten.) En papa vertelde.

Bij de poort met de letters Vrijdok had de kunstenaar, een zekere Raf, hem opgewacht. Omdat alles nog steeds gehuld was in een dikke laag mist was niet te zien waar hij terecht zou komen. Dat werd pas duidelijk toen die Raf hem na een minuut of vijf een trap op liet klimmen en een deur opendeed. ‘Een ouwe schuit, op het droge. Toen ik daar binnenkwam... ik stond opeens midden in een kunstwerk.’ Papa vergat te eten en staarde voor zich uit. ‘Ik weet niet hoe ik het uit moet leggen. Een sprookje van duizend-en-één-nacht onder in het ruim van dat schip. De wanden waren bekleed met scherven van alle mogelijke kleuren glas. Er brandde misschien maar één kaars maar die ene vlam werd duizend keer weerspiegeld in glazen scherven. Fabelachtig. En dan de mensen die daar binnen zaten... er wordt daar gelééfd.’

Mama haalde haar neus op. ‘Nou nou Pim... Was het niet doodgewoon een stelletje junks daar in die tent?’

‘Tja, ik weet het niet. Nee, ik kreeg niet de indruk. Een junk is met zichzelf bezig, hij kan niet anders. Maar zij hadden belangstelling voor van alles. Kunst, muziek, boeken...

